

én ültem egyedül, Ókori lexikonostul, Helikon-sorozatostul, úgy, ahogy volt, a fejemre zuhant.

A tiplit talán jól vertem be, a könyvek sem lettek nehezebbek. Talán még a festés-kor készült új vakolat is tartott volna. Az lehetett a baj, hogy közben a ház külső falán is dolgoztak, és míg én egyet vertem a tiplire a kalapáccsal bentről, azok kettőt vertek a falra kintről.

Mindenesetre a fejemre zuhant, úgy, ahogy volt, az egész ókori kultúra.

Talán nem a könyvek ütöttek agyon, hanem a polcok, mondta a mentőorvos, aki már csak a halálom beálltát állapíthatta meg. De ezt valószínűleg csak vigasztalásnak szánta. Mégsem mondhatta, hogy tisztelt asszonyom, a férjét Aiszhülosz ütötte agyon. Vagy Titus Livius *Ab urbe condita*, mert az egyenesen négy vaskos kötet volt, egymaga több kiló.

Amikor a zuhanást éreztem, amikor az alsó polc fejbe vágott, az jutott eszembe, hogy a sok ezer kötet, amit az elkövetkező nyolcvan évben kellett volna elolvasnom, most már örökre olvasatlan marad.

Hihetetlen megkönnyebbülés volt. Amikor rám zuhant az a százkilónyi klasszikus, többtonnányi súly esett le a lelkemről.

Boldogan haltam meg.

Falcsik Mária

KARÁCSONYI UTÓÉNEK

korom virágzik ünnep unt haván
a szőnyegen még hajt a túlevél
aranymáz hervad üzlet ablakán
színes szeméthalomba rúg a szél

kihalt a tér – a Vízkereszt toroz
fülembé metsz a penge csonthideg
karmos faág a tér kövén motoz
fenyőtetem gerince megremeg

szegény fenyőfa – rítus-áldozat
csontján lefoszló ünnepet talál
babrál üres cukorpapírokat
újévi szél kiéhezett sakál

ASSZONY A NAPLEMENTÉBEN

Kertedben ér az alkony: körül magas falak.
Bent háziszorgalomban sürgődő férfiak.
Léted már únt rutinnal jogot nyer általuk:
ne bánkódj hát, ha mállik a régi baby-look.
Ha őrködő figyelmed egy percre fellazul,
nincs vész: kirakva immár, egész a nagy Pazl.
Fedőd alól ha szökne őszinte gőz: ne bánd.
Ne félj, ha mindent átjár savanykás füst gyanánt
– mert nincs már benned ándung lehetni kedvesebb –
a mindinkább kivallott, terjengő kozma-kedv.
Éned, mint kő a vízben, ha kíméletlenül
érvényes törvényeknek enged s alámerül:
ha mind renyhébben rejtéd, mit őrzöl legbelül,
s szándéknál súlyosabban immár orcádra ül,
ne aggódj úgy miatta. A nyárnak vége már.
Termése gúzsba kötve, stréber kékékből áll,
s a Napnak, mely tolakvón dárdájával döfölt,
lángját felissza lustán a konyhakerti zöld.
A házba-húsba függés fekélye költözött.
Terjeszd ki barna szárnyad befőttejaid fölött.

Tóth Krisztina

VIRÁGEVŐ ZSIRÁF DEZSŐ

Virágevő Zsiráf Dezső
a Barka utcában lakott.
Lent a földszinten volt szobája,
de följebb bérelt ablakot.
Ám fönt az ablakában
nem nőtt sosem virág:
lereggelizte mindig
Virágevő Zsiráf.